

jallad. Kõl ta salgas, kõi aias taggasi;
 ei wimaks wõind parrata, sest õlle - kuhja
 alt sukkaad leiti, kuhho üks tedda olli näi-
 nud pimmedas minnema. Nüüd ta pid-
 di tunnistama, ja õppetaja teggi tal es-
 teks (urt hõbbi teiste ees, ja satis tedda
 jonega koio. Ka piddi ta parrast weel
 nõndakord luggemas kõiima, enne kui
 tedda lahti tehti. Nenda olli hõbbi ja
 kahjo tal forrast kõiis, ja õmmeti ei sa-
 nud ta parremaks. Moisa teul nõddis ta
 teiste kõiibayad, wõed, rãttikud, ja mis
 ial kãtte sai, ning ikka arwati temma kõi-
 ta, ja se lãbbi sai ta ni saggedaste pek-
 ta, et iggãubhel hirm kãtte tuli. Kõks
 ta kõiilaga lĩina, siis ei jõõnud temma
 kõõrm ellades tãis, ja tedda pandi õiang-
 se polest maksma, mis putus, ja wah-
 het weel rohkemli. Nãese ta kõi wõt-
 tis,

tis, agga se mis temmale lãks, olli isse
 ka pahha loom, mis teistest olli õllejãe-
 tud. Lapsi andis neil kõi Jummal ka,
 agga ei lapsed sanud õiete kãewatud,
 nõggid warga-wisid ja kõmbed allati, ja
 lãksid se lãbbi hukka. Ollaks nõõdki weel
 mees wõtnud meelt parrandada, ehk ol-
 leks siis weel kõiiband innimeste hukka;
 ogga ei ta pãinnud kurja himmo wãsto,
 ja se lãbbi lãks wargusse nõu, ikka sure-
 maks. Kõrtõis kus ta mitto aega kur-
 jaste wirwis, risus ta wahhest teekãiad
 paljaks, kõi pondi sedda maksma ja pek-
 seti peãlegi. Siiski ei ta seisnud rahkul.
 Õbbhel pimmedal õhtul lãks ta õbbe teise
 perre lamba-lauta, ja warrastas lamba
 õrra. Nõneks õufus kõi õue peãl, per-
 remees lãks toast ullo alla, ja tundis lau-
 ta seina tagga middagit liikumas. Kõi
 kah-